

Zigurds Teikmanis (onozerō omni)
Dzejas krājums "Tachiōnas"

No mantijas līdz vanckar',
No pagrīdes līdz zeltam,
No visām koku lapām -
Aizdegtām kā lāpām...

No cirkuļa līdz otai,
No arbalet' līdz skrotij,
No visām malu malām -
No klusuma līdz skaņām.

Es vēroju, kā ietas
Šis dabas mērens rīts,
Un pagriežos ap asi -
Rau, rādās viss jau cits!

Es piederu iekš saules miesas -
Zvaigžņu kaņapulka, jā,
Jo dienai vienai, apkārtskrienai,
Piedienas vien tādai būt.

Tādai būt, par tādu kļūt -
Kas nemainīgs, bet mūžam jauns:
Nav ne kauns, ne sveša mēle,
Kas tev labu novēlē.

Novelē lai vārdi birstas -
Teic bez gala, sākuma,
Lai iekš raudoš' visum' strēles
Iemirdzas vien zvaigžņu krellēs.

Krellēs pīta kaņapulka
Stulka, krulka - vienumēr
Vienā laidā, iedvesmā -
Ej vien gažām, ej vien tā.

Uzraksti kaut ko ēpisku,
Tu jau zini -
Kaut ko paliekošu!
Bet es atbildes vietā

Sniedzu baltu dūju
Un degošu skalu.

Rau! - es teicu -
Balodis nekad nemirs
Un uguns nekad neizdzisīs.
Tici tikai.

Kas tad cits
Brīnumus veiks un redzēs
Kā vien tas, kuŗš
Tic.
Kā vien tas,
Kuŗš mīl.

Un es atkal biju pacelts
Tavā žēlastībā, Dievs!
Es pasakos par visu -
Tā ir laime pilnīga -
Dzīvot vienkāršībā un skaidrībā,
Kas ir pateicība.

Ah! - Es mīlu! Es mīlu!
Viņi visi atzinās mīlestībā!
Un patiesas jūties virmoja viņu vidū!
Ah! - Mīlu, mīlu skaidrāko
Un patiesīgāko.

Ah! Tikai mīlu, tikai to!
Mmmm - tikai mīla - tikai tā!

Rymā p5iekt Diena!

- Nav taču nekādu papīru!
 - Vien tas, ko līdzī nesam!
 - Vienīgi pateicība.
 - Visi beidzot laimīgi!
 - Visi apmierināti!
- Tā ir krietna frekvence!
VISS IR NOKĀRŠOJIES

Iekš mīlestības vienoti

Ir visi zemes spieģeļi
Un sirdsskaidrībai ziedoti
Ir visi domu zieģeļi

DIENASGRĀMATA

Šodiena

Šodien ir prieks, šodien ir jauki.
Esmu pateicīgs par visu, ir omulīgi.
Viss ir pozitīvi un jauki.
Esmu nemainīgs, kā katra pilnīga dāvana tā arī ir.
Viss ir jauki. Elpceļi ir tīri un
atvieglināti. Visi ir iepriecināti un
cerīgi, visi kļuvuši ticīgi un
mīloši. Visi ir dāsni un iz-
palīdzīgi. Visi ir piedodoši, jo
visiem jau viss visā ir piedots.

Arī šodiena

Šodienas turpinājumā vēlos pa-
dalīties ar prieku! Še! Ņemiet
to! Ņemiet laimi pilnām saujām!
Ņemiet atvieglojumu un bezrūpību!
Priecājieties un mīliet! Esiet
bez problēmām! Pieņemiet viesus,
esiet viesmīlīgi! Esiet piedodoši -
piedodiet visu! Svētījiet un ne-
nolādiet!

Šī skaistā šodiena

Esmu priecīgs un pateicies, esmu
atvieglināts un cerīgs. Es
ticu, mīlu un ceru, līdzīgi
kā mani draugi un visi
pārējie. Mīla manī pieaug
un izlolo ik dēstu, ik augu,
ik mazo, stipro saknīti. Es
tik tiešām mīlu dzīvi.

Šodiena!

Cik patīkami! - Redzēt visu zaļojam!
Es šodien priecājos, un visi priecājas man

līdz'! Viss ir tik kārtīgs, cik vien kārtīgs
viss var būt! Šī ir tā kārtība, tāpat kā
šī ir mūžīgā dzīvība - ticēt Dievam un Tā
Vārdam.

Karsts zars nolīst vakara aizēnā
Miers un skaidrība sulojošajās zarā
Pēc dievišķā malka kopš zara
Pēc piles no piles arvien

Cik cikāžu redzam ap zaru
Cik tīkamā skanējumā pirms ausmas -
Tā Tavējā lindraka josta -
Josla ap vidukli smaršīgās krellēs

No karsta zara lobās truši
Kā gaismēnas mīlošie jaukumiņi
Patīksmē, platībā un sīkumā
Arī labvēlībā, jokos un silā

Jā, šī ir paradīze - visa pasaule tajā
Kad no karsta zara tvīkst āboli
Atdalās un peld jau pa zvaigžņu straumi
Klauni vēl joko, ābolus ieškā lokot

Labāk lai par mani smejas,
Nekā asaras lai lejas;
Smiekl' lai spurdz kā putneļi,
Kuņi laiž's kā putekļi.

Lai uz man' ar pirkstiem rāda,
Nogremžas un arī lāda:
Tak es nenāc' šai vietā
Pabūt gaismas norietā.

Plūst lai pārmetumu lietus,
Dzird lai naida vārdus cietus -
Es iekš trača jokošu
Un pēc puķēm lūkošu.

Labāk lai par mani smejas
Kosmosā, kur tārpu ejas;
Es vien dziesmā palikšu,
Dievam vien es patikšu.

Tad būs manim alga liela
Debesīs - tā pārdomviela;
Re, es vienmēr būšu dzīvs -
Visos jampadračos brīvs!

Iekur jaunu uguni sirdī
Un ikkatrā orgānā,
Ieklausies uguns stabuļu orgānā,
Ieklausies tā, lai Tu dzirdi!

Lai uguns rijoša sprakšķ,
Lai pārbaudīts viss ar liesmu -
Izjūti uguns stabuļu dziesmu
Un to, kā koki svilstot krakšķ!

Šī svētā liesma lai spēkā pieņemas
Un izgaismo naktī ceļu,
Lai sadeg ar' meli meļu
Un posts lai sadeg mazs!

Lai uguns no Tavām dzīlēm kvēlo,
Lai iznāk vairākām strēlēm
Kā degošām, karsētām mēlēm,
Kas izgaismo ik vakaru vēlu!

Iekur jaunu uguni miesā
Un ikkatrā laikā,
Lai košs sārtums metas vaigā
Un sirds iekvēlojas nedzirdētā dziesmā!

Ir šis, ir tas, nav lamatas
Iekš atmatas, mūsu amatā
Darbi veicami ne visai steidzami

Ir šis, ir tas - kā gaismas bērnu pasakas
Lai nopil visas lāstekas
Ka sauktu atkal kāds vēl "ras!"

Ir šis, ir tas - nu visas bietes atvestas
Un dižais lielums rādās mazs -
Tam pāri lēkā pāra kaz'

Ir šis, ir tas - kad zobens, nazi neatvāzt

Tik varbūt kādu uzbērumu gāzt
Un knišļus kāst

Ir šis, ir tas - atnes zāļu tējas tas'!

Asmens, kas medu šķeļ,
Izmazgāta balta veļ',
Smējēji lai smeļ,
Dejotāji - dej!

Asmens, kas medu šķeļ,
Iraid azaidš pats -
Neaizvērtā acs,
Saviļņojies mats.

Viss ir savienots
Medu šķeļošā asmenī,
Kas lunkani lokās
Cilvēces rokās.

Viss ir kārtībā
Dzīvības bardzībā,
Un asmens vēl medu šķeļ
Tevis dēļ.

Tik ilgi esmu gaidījis, lai jaustu brīvību,
To izsmaršotu, saprastu kā savu dzīvību;
Tik ilgi esmu ticējis, ka viss par labu nāk -
Ka katrs mirklis mūžību ik noskaņā jau sāk.

Tik ilgi esmu lūkojis pēc vārdu sakarībām
Un vaicājis es "kāpēc tā?" vēl skaitļu atkārtībām;
Bet galā tam nav nozīmes, ja sākums jau ir rasts -
Pluss / mīnuss vienmēr pastāvēs kā saprasts / nesaprasts.

Tik ilgi būs mums jādzīvo, līdz atģidīsim mēs,
Ka vērtīb' visam piešķirs tas, kuŗš visu iemīlēs;
Un ilgi būs mums jāgaida, ja ilgosimies vēl,
Bet sagaidot tad sacīsim - nenieka nebij' žēl.

Pasaules pilsonis

Visu naudu izdājājis,
Visu mantu atdevis,
Iet pasaules pilsonis ar sauli sejā,
Palēkdamiem - gluži kā dejā.

Pasaules pilsonim nekā nepieder,
Un tas arī nekam nepieder -
Pasaules pilsonis staigā dziedādams,
Tam sirds viegla, bet piere - kā krams.

Vakaros viņš guļvietu klāj
Uz valstu robežām
Un, kādu laiku dusējis,
Viņš samaina galvgali ar kājgali.

No rīta cēlies,
Viņš atstāj aiz sevis brīvības tiltus
Kā smalkākos, baltākos miltus.

Pasaules pilsonis allaž rāda, kā vajag -
Rāda to, kas tad ir brīvēstība;
Tur, kur viņu pieņem, ir svētki
Un gaiši saules lēkti.

Nav pasaules pilsonim māju - nē -
Viņš ceļo tā kā putns,
Atstādams pa gabalam savas skaidrās dvēseles ik vietā,
Allaž vakaros raudzīdamiem saules rietā.

Pasaules pilsonim vienā rokā nakts -
Otrā - diena -
Visklusākajās stundās viņš saliek kopā abas
Lūgsnā - tas aiz sirdsšķīstās dabas.

Un iet un iet pasaules pilsonis tālāk,
Bet jo tālāk viņš iet, jo tuvāk kļūst
Mums katram - rau! - pie sirdsdurvīm tas jau klausina
Un vienu vārdu - mīla - tas daudzina!

Šodien mūsu ciematam pielaišta uguns:
Sadeg bailes, sadeg rūgums,
Uguns plosās, uguns rūc,
Sadeg viegls, sadeg grūts.

Sadeg viss, kas bijis no lieka,
Izdzīvo tik zemes slieka.

Sadeg koka sastatnes -
"Ātrāk ūden'! Ātrāk nes!"

Tad, kad uguns lēnām norimst,
Pagājušais, vecais nomirst,
Atsedzas tad mūžīgais -
Tas, uz ko teikt: "Very nice!"

Paceļas no pīšļiem, pelniem,
Sodrējiem jo melniem, melniem
Dārgakmeņu spožais klāsts -
Ciematam ir noņemts lāsts!

Godina nu ugun' ļaudis,
Modies tas, kas bija snaudis -
Ciemats mirdz no tīra zelt' -
Gaisma nu ir godā celt'!

Vējš jau aizpūš visu veco,
Ļaudis izpauž prieku lecot;
Jā - tas nebij' ugunsgrēks -
Tas bij' cildenuma spēks!

Mīļā, es esmu tikai mikslis -
Salikts mišungs no dzīves vērtēm,
Izbārstīta puzzle bērna rokās,
Kaisīti ābeles ziedi.

Mīļā, es esmu tikai vēja svaidīts vilnis,
Pulēti olji, ar ko vardītes met,
Pāra gaiļbikšu tējai,
Sārtums vaigos Tavā sejā.

Mīļā, es esmu tikai lūzis zars -
Malka Tavam iekuram,
Tikai aizmirsts sapnis, atmiņa,
Viena asara, kas zemē krīt.

Mīļā, apsoli, ka manis dēļ neraudāsi,
Jo esmu tikai krītoša zvaigzne augustā,
Es esmu tikai viens zibens plaiksnis
Un viens kluss pērkons vasaras pievakarē.

Es esmu tikai viens vienīgs vēja glāsts,
Es esmu sena leģenda, stāsts
Par mīlestību, par jausmām -

Viena vienīga tauriņa spārnu vēda...

Mīļā,...

Vai neesmu es izstaigājis
Pasaul' krustām, šķērsām?
Vai neesmu jau izpildījis
Visu, kas man prasīts?

Jā, kurp man doties, kur man dzīties?
Labāk būš' uz vietas,
Jo zināms man, ka piepildītas
Ir jau visas lietas.

Es esmu bij's par apustuli,
Mācekļgaitās gājis,
Bijis arī bruņinieks,
Kas staltā zirgā jājis.

Es esmu bijis kosmosā
Un debesjumā aizrauts,
Un arī bijis kniepadat',
Un cūkām bijis aizgalds.

Es bijā esmu matījis,
Kā kalni jūrā metas
Un kā vēl liet's visdārgākās
Iekš viena mirkl' top lētas.

Es izbrīnā es' vērojis,
Kā izžūst visas jūras,
Kā saldās top vis's asaras,
Kas bij' tik ļoti sūras.

Un beigās esmu piedzīvojis,
Ka vērt' tik lieta viena -
Tā šodiena, kas tagad ir, -
Šī mīlestības diena.

Tieši īstajā temperatūrā
Bija laiks tāds pats kā tvaiks;
E-dūrā stūrmanis iekūrās,
Nebūrās, bet taisni gāja.
Uz viņa klāja kāzu glādu klāja:

Tā bij' īsta gaviļmāja!

Tieši īstajā temperatūrā,
Kuņā roktuņi zaigojās pūrā,
Bij' mūrītī iekodēts kodekss -
Indekss bez indes, bet ar dūru
Cīņu no līņiem -
Līņātiem spinātiem!

Tieši īstajā temperatūrā
Arī temperaments, ceļu ments,
Izcepta menc', ko dikti lenc,
Viens eirō, viens vents,
Zobu dentālais dents,
Ech, - arī cents.

Ūsas. Karūsas. Kā rūsas. Kaņa ūsas.
Kaņavīra ūsas. Kārtīgas dusas - dušas
Lūgsnas - plūksnas.
Lecoši, dejoši, klejoši, lejoši - Pāri
Ūsām - Mūsām un Mēmelēm.
Piķējām pa zēvelēm
Pliķējām ap ēvelēm
Ē! Vē! ēm...

Nu ir viena
Kārtīga diena
- Pāri plūstoša glāze piena,
Kuņā arī medus tek
Rek! Rek! Rekā!
Izpeldēsimies rečkā!

Voilà!

Miera nesējs Visvaldis
Izpauž savu sūtību
Un ar' esmes būtību

Miera nesējs Visvaldis
Klusumā teic mīlestīb'
Viņa vārdi bungās rīb

Miera nesējs Visvaldis
Neaizdomājas nekad

Tikai visus gaismā ved

Miera nesējs Visvaldis
Sirdsšķīstību sludina
Visu ļauno zudina

Miera nesējs Visvaldis
Jau ir visu pateicis
Viņam viss ir paticis

Plat, mat, platus ēras - krem la krem
Und vēnes, venēras ēnas - skat, lai
Būtumb skrūtum - sten, len aplaidusas
Komb, domb, plonūras est vest ten quarzum
Bēstenstailasten - aquanstārumis mis tinlis
Quēēnslandlibitum morqun dōstunstiriblim,
Porcija aknēlambietes ēst - štrebēklis.

Enrique, sa le man tan ste,
Ella rok mate quan se
Erra, o, le artidinius ve,
Plotinium arra ge stan sella mae

Platinum...
[...]

Tenquisitīf failestus inqroquestlan mītus
Cabilestāmerienaptuvēnerstaquellediasporomsnes.
Atpūta darbā aquelle - mmm, aprises
Kodaļas kovārnī - status quo exhibitus.
Nristamquesārtumstenalijakmensniķi.

Quantummagnificatumestlīnizarstēvis -
Palučed'arumēlesvidumartizānskritstevim -
Sierralaktumphoršumēlesvaidījumarerstēdesles -
platībamparkartamarsteldentektrobijusstunkrūtīm -
vairēlotiskirunātnabiksestellēmārsteiņaappusdevumiem.

Es neesmu nevienā pusē,
Mana sirds jau ilgi klusē,
Es esmu tilts un starpliktnis,
Un vientuļš stīgu vītenis,

Kas nenovīst.

Es esmu līmeņrādis tiešs,
Kuŗš it neko ar' neapspieŗ,
Bet rāda taisnas līnijas
Un tīksminās, kur lillijas
Grezni aug.

Es esmu krēsla, rītausma
Un laikapstāves nojausma,
Es esmu precīzs laikrādis,
Ko gad' neviens nav uzvilcis.
Lai stāv!

Es neesmu neviena pusē,
Vai mana sirds stāv vai pulsē,
Mans vārds ir Ilgais Gaidītājs,
Un tagadne ir manas māj's.
Pašlaik.

Dieva bērni

Dieva bērni basām kājām
Paceļ sejas uz to saul';
To, ko mēs vēl neatklājām,
Tur jau tie kā krāšņu balv'.

Aijā tie nu saules starus,
Klēpī viņus paņēmuš',
Piesaukdami mīlas garus,
Krāso sej's tie gaismas tuš'.

Dieva bērnu basās kājas
Spozmes rasas aplipuš's,
Saules gaisma - viņu mājas,
Kuŗas nevoid apnikuš's.

Cerību, kas zelta cenā,
Tie par velti visiem dod:
Lai tie, kas nu kāpj no ēnām,
Tajā jaunu prieku rod!

Dieva bērni visi esam,
Viens mums sākums, viens mums gals:
Visi vienu nastu nesam
Ceļā, vai tas tuvs vai tāls.

Šāszemes godīgais zelts, kas dusā
Klusā ābeļziedu krusā, rūsā
Bezķibeļu rātnā maig'mā
Magmā, ragā, dziļā vagā,
Lai var pabūt diendusā
Blusā, gūzmā aizgūtnēm
Aizdurvēm ap akācijām
Visvisādām ziedu vijām.

Valodplūsmas klusās šaltis
Vējmaigumā, mierā slaidā
Akcikjauki delverstendē
Vienklaidā un mugursomā.
Šķeljaudikti pikti, nikni,
Nejautādēļ smādē, gandē,
Betlaitaptu krēma krāsā
Ā-zē, kāzās - pirkstus mijot!

Gaisma uzspīdēja un putni izklīda;
Prīmulas no dobēm izlīda;
Putni bija viņu lielumā
Un gaisma tos uz laiku meta cietumā.

Bet šis cietums bija no gaisa,
Un jaunas prīmulas spraucās no aizām;
Ap visām spulgojās dzirkstis,
Un tām nekērās klāt dārznieka pirksti.

Putni pa to pašu laiku
leelpoja kaņepju tvaiku
Un ladinājās pa cietuma-vaļāuma sienām -
Naktīm un dienām.

Visbeidzot ierunājās gaŗās prīmulas:
"Ō, ir labi zināt, labi prast,
Bet mums pietiek ar ornitolōģiju
Un ar savu krāšņo ziedu vijū."

No trejviena lietvārda izriet viss -
Vai tā dējējvīsta, vai tās ola,
Vai tāds maziņš, niecīgs "kņis",

Vai kāds varasvīrs, kuŗš sola.

No trejviena lietvārda elpojam mēs
Un krūtis plēšam, vaiņagojamies,
Un Tu arī, kad robežas lēs,
Skaties, vai trejvienā lietvārdā viss saies.

Burciņa vākota, nolikta mūžiem jau,
Tai blakās rūgstošs alus:
Skat - nevar vairs neviens apspiest, rau, -
Trejviena lietvārda palus!

Jā, mūsu ēra drīz beigsies,
Jau tagad nākamība ar supervaroņu palīdzību
Ievadīta. Nāk pārcilvēku ēra - vai *homō novus*?

Mūsu ēra kā dziestošs sērkociņš
Starp ģķšķi un rādītājpirkstu - tūlīt sāks ādu svilināt!
Tāpat arī jaunai ērai jānāk - caur ciešanām.

Lec jauna saule kā atōmlādiņš brašs,
Izdedzina tā visu veco, pērno un pagājušo.
Beidzas mūsu ēra. Sākas jūsu ēra.

Laimi jums! Sekmes un labu ceļavēju!
Vien šo visu atliek novēlēt jums,
Pirms atnāk Pastardienas bums.

Tas būs visjaunākajā modē!,
Kad cauri būs mūsējais,
Atnāks tad jūsējais!

Mans taisnais no ticības dzīvos,
Pārvarot vis's laikus sīvos;
Viņa rokā būs mēraukla un zizlis,
Un, viņam atnākot, būs zibens zibsnis.

Viņa pārtika būs siseņi un kameņu medus,
Ar savu elpu viņš kausēs ledus,
Viņš dzīvos tā, it kā dzīvojis vienmēr būtu,
Un nesauks ne mirkli par pārlietu grūtu.

Viņa sūtība - apsekot visas malas, stūrus,
Izmērīt, iztaisnot visus vārdus, kuŗus

Teikuši ļaudis ik valodā, ik laikmetā,
Vai teikuši biežāk, vai teikuši retāk.

Tāpēc manam taisnajam taps dota šāda vara,
Un nebūs uz tā kamiešiem cita svara,
Kā vien mācēt un prast mēles visas,
Un staigāt tur, kur iekš vārdiem risas.

Lai gludi paliek visi ceļi un tekas,
Lai līdzenas zemes un pļavas, kas lekna,
Lai pauguri, kalni ar zemi nolīdzināti
Un beigās to vietā grezni svētku galdi klāti.

Mans taisnais no ticības dzīvos,
Viņa jaunvietā spraustais kaņoga mūžīgi plīvos,
Viņš tiešām bija ir un būs,
Līdz taisnīgums uzvaru gūs.

God within us vizinās
Akvaparkos, notekās;
God within us loves you more
Nepaliek ne pēda sore.

All be fine, kad līksme šalc,
Kad ir sirdis baltum balt's:
Order's here and it is free -
Patīk tas vai nepatīk.

Tongues are twisted, nu tās kop',
Zaglis zeltu meklē, rok,
We'll be winners, vis' par spīt',
Satisfying every need.

God within us vizinās
Making clearer all the glass:
God within us is the Love -
Nu tā Tava - nu tā Tav'!

Skrupulōza taisnība izlien no
Balta Skursteņa,
Izspraucas kā feierverki un rozes,
Kuŗu ērkšķi pārduŗ balonus,
Kuŗu paliekas pārvēršas par
Dakstiņiem, kas prasmīga jumīķa

Darināti.

Skrupulōzā taisnībā mirguļo dzirkstošs
Vīns ap Skursteni, kuŗš noliecas
Un paklanās burbuļiem un
Svešatnes bērniem, tos mājās
Saucot. Un berze, kas pastāv
Virš jumta, iekurbulē uguni,
Lai visiem silti.

Skrupulōzu taisnību par velti var
Saņemt pie ubagiem un bez-
Pajumtniekiem, pasakot trīs rūpīgus
Vārdus, kas nekad nav izrunāti,
Bet pateikti apstādina Zemeslodi,
Lai tā
Atpūšas.

Mugurtiņa sasila, jauna, tīra bachila,
Prieks un mirdzums debesīs,
Neviens to projām nenesīs.

Kas no tā, ka relatīvs
Iraid senču želatīns...
Un tāpat ar' vēltais tīn's?

Pieredz' vīta atkārtoti - pat ļoti, ļoti,
Mums visiem dabas doti
Tie, kas neapspīduļoti.

Varenkūniņas bez jaukta svara
Iesakņojas tulpē vaŗa,
Kuŗai apkārt šalle gaŗa.

Un tāpēc jāraxta par Dambō,
Kas, attiecīgai mūzikai skanot,
Var visas lietas "knikš" un pārdot.

Rīta stundai zelts mutē,
Kamēr kāds vēl kādu stutē,
Arī nauda slēpta butē
Kutelīgi - kutē, kutē.

Vienā citā blusā, utē

Ves'la zemeslode rotē,
Bet, kas iraid cāļa botē,
Atradīsies arī Lotē.

Ļoti, ļoti mīlu Tevi,
Mazo eklēr, sirsniņ' mana,
Mīlu, kad Tu mīlu devi -
Nepasaudzējot ne sevi.

Tikām rītstundaiji mutē
Zelts un smaragds, arī krūtē:
Viss ir pateikts maigā rūpē,
Pat ja jāklūp dikti klūpē.

Aiziet! Mēs to varam!

Sapņi kā kristāla glāze
Sapņojas smieklu gāzē,
Sapņi tik teiksmaini, spoži -
Tik attīroši un koši!

Ap glāzes maliņu novelku es:
Simt trīsdesmit skaņu vienlaicīgi atskan
Tik gaiši kā no visgaišākās nākotnes!

Sapņi kā kristāla glāze,
Kā dārgākā, smalkākā vāze
Pamāca mani ik nakti,
Kad atnāksmē soļi ir sākti.

Spulgojos, starojos, grozās un griežas
Kristāla glāze, kam seja ir Tava;
Glāze ir unikāla - tā neapspriežas.

Tāpēc lai sapņi ir kā viņa -
Kā cildenuma rakstīta ziņa,
Ko pārlasīt naktī un miegā -
Šai sapņojumā tik liegā.

Patiesība dzimst dialōgā un arī triatlōnā -
Vārdu šļakatas no mutes mutē
Kā dabīgā elpināšana -
Kā pati esmes piepildošā un
Gandarošā dzirksts.

Un patiesība dzimst. Uz ielu stūriem,
ielejās un iecerēs. Tā dzimst, lai at-
svabinātu mūs, lai mēs paliktu savā
Dzimtajā Vietā - mūsu gaismā, kas
nāca pasaulē, pirms vēl pasaule tapa.
Lai patiesība dzimst arī triatlōnā -
Pēc kārtas, kaut klupšus, krišus, bet
lai redzam to zaigojamies kā pašu
Dieva vaigu.

Lai nevaids vairs klaigu
un tā, ko par baigu
dēvē tie, kas vēl trīs ceturtdaļas
jebšu ar puspēdu vēl patiesībā.
1, 2, 3, bet vissvarīgāk - pusotra un
divarpus, lai kādu kustību vēl
matām, nojaušam un lai vēl
tīksmināties ap to.
Šī nu, lūk, ir tā patiesība.

Liktenis jau sarakstīts.
Lai kādi plāni, bieži nekaldināti -
Liktenis jau sarakstīts!
Lai kas arī nebūtu bijis -
Liktenis jau sarakstīts.
Teiksiet - predeterminācija?
Jā un nē! Tikai vaļsirdīga atzīšanās.
Prasīsiet - kā ar šo brīdi?
Tas jāapēd, respektīvi, jānotiesā.
Bet to nedrīkst tiesāt.
Kā tad dzīvot?
Aizmirstībā / atmiņā / apziņā / atziņā.
Vai tiešām problēma ir izvēle?
Labāk palikt uz vietas.
Liktenis jau sarakstīts.
Vai tas variējams, maināms?
Vai tas projām gaināms?
Vienu, draugi, gan jums pateikšu -
Kamēr mūsu vidū mājās vārdi,
Viss būs iepriekšnolemts,
Bet, tā kā vārdiem ir dziļas saknes,
Tāpat arī liktenim.
Izvēle.
Vārdi / klusums;
Burts / gars;
Predeterminācija.
Liktenis jau norakstīts?

Veltījums Desmondam Hjūmam no seriāla "LOST" /
A dedication to Desmond Hume from TV show "LOST"

"I'll see you in another life, brother!"
And nothing there will be to bother;
The dark and the light'll go hand in hand
All the way to th' promised land.

"I'll see you in another life, brother!"
You said not wanting for a chance other,
You vanished, disappeared in thin air
But I still kept searching for you there.

"I'll see you in another life, brother!"
Let's be the ones who return and gather
Around the key to the way of life -
The love between a man and his wife.

"I'll see you in another life, brother!"
There words about which I often wonder -
Did they have to be the very last ones
Before we became the stars and the suns?

Dzejnieks chameleōns - patrons un barons
Piepūšamais gaisa balons, kamols
Veidmainis, ne liekulis, vairāk sliekulis
Kā čūska un kā balodis
Sentēvu dzimtas varonis, barvedis -
Tautu tautu vadonis

Dzejnieks chameleōns - dzīves fōns
Un dižens loms, Rīgas Doms
Un māla klons, kopēts klons
Un kungs, un dons
Un vispārīgais lietuszonts

Dzejnieks chameleōns - ronis un kronis
Visam un nekam, divām basām pekām
Kuŗas lēkā vecā ēkā
Atbalsodamies ik brēkā
Klusumā jeb blusumā
Kuŗa iegrib visus bārt
Un dzejnieku jau cilpā kārt

Bet dzejnieks chameleōns
Ir arī atvērts bankas konts

Vārdu puzzle un ass
Ap Tevi, dārgais, ap Tevi vien;
Veselības dzēriens, raudzēts kvass
Iekš visām Tavām pūrām lien.

Vārdu puzzle un ass
Laužas miesā kā ārstnieka šļirces,
Un no Tavas miesas kūst lāstekas,
Kas par zupu kļūst, kam virces.

Vārdu puzzle un ass
Sastāda Tevi, dārgais, kā glōbusu,
Kaut tas kā Visums ir mazs,
Dēvēsim to par rēbusu.

Vārdu puzzle un ass,
Dārgais, Tavā ķermeņa mirgā:
Nu peķer zobenu, kas ass,
Un kāp vien zirgā!

Tagadnes vērtē - kaķumētra, dīkstāves vētra.
Zvilnguļa ērtā, nauda, kas bērtā
Pa kājceļiņu gleznu, vicinot pleznu
Vai kādu roķeli resnu.
Mmmm, tagadne... Cik salda tā!
Ikvienā valodā, jo tagadne kopīga -
Redzi, pat ja tā ir lopīga,
Tā apmierina krūtis un iestiklo rūtis -
Tas būtiski ar galu.
Mūsu acu skats, kas mūžību pauž
Un ikkatru stereotipu lauž, auž visu
Tādā kopīgā masā, kas kādā vārdā asā,
Iespējams, pateiks saldmišķeļošo saticību -
Pāri laikiem, pāri vietām,
Pāri sirdīm maigām, cietām.

Ō, šī tagadnes vērtē - ērti ir te.

Dzīvībai neprasi, dzīvībai dzīvo,
Atrais' sav' garu un sauc to par brīvo,
Atraisi spārnus, kas pacels Tev' augstu,
Paspied tā kārtīgi katru vēl plaukstu!

Peldies ik runātā ezerā vārdu
Priekā par vakarsaul', sārtu jo sārtu,
Nogrimsti dzīlēs un aizmiedz pa jokam,
Izpūt no sevis pa var'vīksnes lokam!

Izžauj tad ezer' pa pasauli visu,
Ļauj, lai vārd' tā arī krizdami kristu,
Sasien tad ezera abējos galus,
Sameklē gunsкура sākotnei skalus!

Sakur vislielāko vēsturē liesmu,
Nodziedi skaļāko, brašāko dziesmu,
Atrais' sav' garu un sauc to par brīvo -
Dzīvībai neprasi, dzīvībai dzīvo!

Kas dabīgs, nav kaitīgs,
Kas drosmīgs, nav bailīgs -
Redz, kā! Bet vai tad viss nav dabas dots?
Un pašas dabas izlolots?

Dabā piedzimstam, kāpostos, dabā augam,
Dabā pirmos tauriņus raugām,
Dabā ieelpojam brīvestību, laukā
Daba putnu dziesmām mūs saukā.

No dabas iemācāties mēs
Sien' likt siena sastatnēs,
Dab' sav's durvis neaizvērs
Pat pēc mūsu ēr's.

Kas dabīgs, nav kaitīgs,
Kāds kazisks, kāds aitīgs -
Paspriņģosim jel vēl pa pļavu
Un aizmirsīsim kādu bēdu savu!

Tevar nevar atņemt, ja Tev nekā nav,
Kad pats esi izplēnējis jau;
Kad esi katls tukšs, lab' izskalots,
Tad var jau teikt, ka daudz ir dots.

Tev sevi iztukšot ir lemts,
Lai vairāk dots ir nekā ņemts,
Un beigās sev' uz otru pus',
Atdodot pēdējos apavus,
Tev būs spriests izvērst
Un sevi tukšu, tīru izmēzt.

Un tad Tevi noknābās kaiju bari,
Lai pēcāk ar upuri lepoties vari,
Kaut zudis uz mūžu šai pasaulei būsi,
Tu pēcāk varbūt par kād' zvaigznīti kļūsi.

Klusuma runātājs

Viņš izdvesa klusumu,
Mīnusumu, plusumu,
Noņēma rūsumu.

Klusuma runātājs viņš bija,
Viņam runājot, brūces dzija
Un laimes asaras lija.

Viņa vaļasprieki - nakts un diena,
To kopsumma viena
Bez noslēdziena.

Klusuma runātājs
Neko nebija krāj's,
Vien ar roku izklaidīgi māj's.

Klusuma runātājs
Ne bezgaršīgs, ne sājs,
Viņš tieš', kur vajag stāj's.

Viņš reizē guļ un stāv,
Viņam vārdu nav,
Viņš dzīvs un miris jau.

Klusuma runātāj, ak,
Vai Tu līst' kā lietus, sak?
Pak, pak, pak?...

Dzejolis ar meldiju

Lai notiek, kas notikdams,
Lai sakustas mūsu nams,
Lai iztvaiko cietākais krams
Neizbēgdams.

Lai kopā mēs sanākam,
Brim brum bram tiripū pam,
Lai ieturam maltīti
Ap galdīti.

Lai esam mēs draudzīgi,
Visnotaļ, jā, saudzīgi,
Lai gaviļēs izplūstam,
Jabadū dam!

Lai viss kļūst tik jauks un foršs,
Lai garšo mums harčō un borščs,
Lai nebeidzas saticīb' -
Vidžu - vidžu - dīb'!

Visi ir dievi - apse, bērzs, osis,
Jestrais Knosis, arī dīķis un Posis,
Kas uzpoš visu.

Kā jau sacīts - visi ir dievi -
Arī es un Tu!
Vai tie heroji no pagātnes,
Vai sekvoji zaļojoši no šodienas.
Pat nezvērs Ezers - arī viņš ir dievs.
Kāds puika, kā skalu bunte tievs, -
Arī viņš tas ir.

Tad, kad dievs ir tik ilgi bijis mūsos,
Tad paši topam kā viņš.
Pat smilšu graudiņš mazītiņš.
Arī līņš un Jaņš! Simbōli un zīmītes,
Ko atnes dievs kā zīlītes.
Vai ar lielo burtu teicams,
Vai ar mazo rakstāms - tas ir viņš!
Viņš jau neiebildīts!

Lāga zēns, kas kā gliemez's lēns,
Dievīgi dievojas. Rau - viņš jau ziedojas!
Vai kāda meita, kam smuka kleita.
Dieviete izspļauta! Vai nezāle izpļauta,

Krāsni iemetama, dedzināma kā krāmi.

Vai tad viss nevienojas beidzot vienkopus?
Cik ilgi tad var dzert tos līkopus?
Pat ja nesanāks diža vienotība,
Tad lai tā ir maza un skaldīta -
Kad tā būs savaldīta,
Tad arī dieva taka būs tālāk mīta.

Arī seja, kas balta pēc krīta,
Ilgojas pēc dievišķa rīta neaprīta.
Tāpēc jāatceras, ka visi ir dievi.
Nevarētu teikt, ka tievi, bet dievi gan!
Vai šie vārdi Tev un man
Pazīstami skan?

Viņš bija ar putniem.
Viņam patika putni,
Viņš tos bažoja, deva tiem to, ko tie kāroja.
Reizēm tie virs galvas tam kažoja,
Cīkstēdamies ap gaisā lidojošiem graudiem.

Vakarā viņš klāja putniem dusvietu baltiem autiem,
Vakarsaules staru skautiem.
Putni bija pateicīgi, to acis priekā zibinājās;
Viņš sauca visus putnus mājās.

Dienām putni tam sēdēja uz kamiešiem un rokām,
Arī uz galvas, atbrīvojot to no sāpēm un mokām.
Cilvēks bija kā koks - rokas, pirksti kā zari kokam,
Kur putniem salaisties.

Te kāds pakrūtē, azotē jau ligzdu vijis,
Kāds cits padusē, piedurknē bijis;
Viņam bija putni, un putniem bija viņš -
Tāds sirdi sildošs mazumiņš.

Putni dūdoja, čivināja, tarkšķēja un dainoja -
Šīs skaņas it nevienu neapvainoja,
Un cilvēks, dziesmu skarts, vairs daudz nekustējās,
Vien vēroja, kā putni dējās, un klausījās, kā smējās.

Nudien, vai cilvēkam bija bail,
Ka šī mīlestība neizgail?
Šā kā tā - viņš palika uz vietas
Un tikai domām ļāva, lai tās ietas.

Viņš bija ar putniem, un putni bija ar viņu,
Ne vairs trakumu, ne vairs dziņu.
Dienām un naktīm - cilvēks nu ir putnu koks:
Tas tāds viņa pastarais joks.

Tvaika jūŗa sāl' uz zemi met:
Biezi - ret'.
Tvaika jūŗa plēnēt plēn:
Ātri - lēn'.
Tvaika jūŗa aizbirt sāk:
Aiziet - nāk.
Tvaika jūŗa veselību pauŗ:
Mazliet - gauŗ'.
Tvaika jūŗa zeme vien:
Atrais' - sien.
Tvaika jūŗa lŗdzenums:
Mums un jums.

Dzŗves vadmotŗvos - stŗvos, brŗvos -
Atkal teiks, ka kāds tais dzŗvos,
Brŗvos, dŗvos, atkal plŗvos
ŗŗas dzŗves
Vadmotŗvos.

Mŗlas eliksŗrs tŗrs,
Dziesma no svŗr's,
Sieva un vŗrs,
Anglis jeb tŗrs.

Kāds vēl grāmat's ņķirs,
Kādam pulsēs pirksts,
Kādam dzirkstŗs dzirksts,
Pie kāda atpeldēs
Nŗlzigsts.

Visam tam virs
Rudens lapas birs,
Un tad pēcāk irs
Dziesma no lir's.

Bet runa jau bija

Par mīlas eliksīru tīru, kas lija
Gredzenos, ko mija
Jēkabs un Vija.
Rūgts! Lai laimīgi!

Singularitāte

Gāja pa ceļu veļu māte Singularitāte,
Gāja visiem klāte, neapstāte.
Ak, Singularitātīt', mammiņ Singularitātīt',
Esi nākusi, lai avis aplokā dzīt'?
Lai milzonīgu vaiņagu vīt'?
Ō, jau sācis līt lietus Tavs,
Un visiem top jau slapjš aiz auss.
Vai Tavs solis ir tikai mājīgi gauss?
Kas paliks sauss Tavā lietū?
Lai kurp mēs arī ietu,
Prieškā Singularitāte! Mūsu māte!
Un pēkšņi esam kaili mēs
Un pūšam vienās stabulēs.
Saki, kā būs ar tiem, kas Tevi nokavēs?
Ak, Singularitāte, vai Tu dziedē, vai esi kā vāte?
Vai varbūt esi kā zapte, kas jānobauda,
Vai esi kā kaķēns nevainīgs, kas jānoglauda?
Sasiesi mūs, Singularitāte, aukliņā - mūs, bērnus,
Un nozagsi visus gadus pērnus,
Un vadāsi mūs kā audzinātāja,
Kam stalta stāja, aukliņā kā dārziņā.
Būs ne miņā, ne ziņā -
Viss kā saulē saplūdis.
Ak, Singularitātīt'!

Cerību cunami

Gāžas pāri namiem cerību cunami,
Svētīti top visi nami,
Slapji ganāmpulki, gani,
Cerības nu klāj Tevi, mani.
Cerībās iezvanās baznīcu zvani.

Cerību cunami izmētā krastā zivis,
Viss nu saskaitīšanā: divi plus divi -
Tak tas vairs nav četri, bet vairāk
Un gaiss ap cunami vēl valdzina kairāk,

Tā ka atliek vien sakāpt mīlestības laivā.

Cerību cunami no dzīvūdens okeāna nāk,
Tā ūdens nav sājš, bet tas arvien veldzēt māc,
Cerību cunami no visām malām uz visām pusēm iet
Un bezgalīgu laimi tas nebeidz liet,
Tāpēc netaisīsim savas sirdis ciet!

Nami šai cunami negāžas, bet stiprinās,
Tie saplūst kopā iekš cerību krās's,
Un - kas pats neticamākais -
Uz viļņa sērfo laimdoši sērfotāji uz svaiga gais'
Un visur cerīgziedus kais'!

Cerību cunami ir arī lietus un šaltis,
Pēc viņa viss jaukāk - tīris un baltis.
Lai cik viņš baigs arī neizskatītos,
Mēs zinām, ka tas tikai prieku dos,
Tā ka nesāksim tā dēļ pirkstos kost.

Cerību cunami! Atspirdzini jel mūs!
Kaut Tavi ūdeņi nekad neizzūst!
Lai tie vēl caurstrāvo gaisu un zemi!
Bet - galu galā - lai viss tā, kā tikai Tu lemi!
Atmetīsim katru dilemmi!

Vārdu labirints. Absints, viens simts, cimds.
Akas spožā vinds, dabas klusā rimts.
Kur ir sakņu ģints?
Kur ir taisnais Ģints?
Vārdu labirints. Absints, viens simts, cimds.
Kā vēl Rīga dimd?
Kā lai sasien bint'?
Izdibina zint'?
Vārdu labirints. Absints, viens simts, cimds.
Paliek cietā klints,
Jaunuzpītā lints,
Garšīgākā mints.
Vārdu labirints. Absints, viens simts, cimds.
Lai vēl mazliet šķind,
Izderdama pint',
Kamēr uzvar vints.
Vārdu labirints. Absints, viens simts, cimds.

Ak, zeme, zemīte, kam Tu uzsprāgi -
Vai, Tavuprāt, tas jauki vai nelāgi?
Jebšu atļauts vai nelegāli?
Uguns vāli.

Vai Tu apaļa jeb plakana,
Vai Tu stingra jeb trapana?
Tur arī Tu pašķīdi,
Taisni jeb pašķībi.

Zeme, Tu uguņo jau,
Un verdošs lietus līst, rau,
Un Tavas saknes, Tavas plēksnes
Atbalsojas kā pīļu vēksnes.

Viss visums nu izgaismots,
Baltkvēlē baltsārtā dots,
Bez zemes, bez pasaules šīs
Mēs nokļūsim debesīs.

Un šis tikai mirkļa apstādinājums,
Vai pārlietu gudrs, vai visai dums,
Kā gaismas klieziens spalgs,
Kā gaiss, kas karsts, bet reizē valgs.

Mūžīga draudzība, ģimenes saudzība,
Mīla un bezrūpa, laime un atpūta.
Mēs tinamies, minamies, pinamies...
Kā viņam ies? Jāstiprināties.
Kopā kā sirdsšķīstā jokā, kas uztraušas
Kokā, bet riktīgi labā sokā.
Sokā un sekmē, nestagnē, bet jaunojies,
Ja vajag, klaunojies, ļaunais pāries;
Ko Tu spārdies? Nesmārdies, gudri un
Sulīgi ies! Paldies!

Ļauj man dzīvot, mīļā,
Pīļā, klukslē vai irbē,
Ļauj man ņirbēt, cukur,
Iekš dūkuļ', krūkuļ' vai mūkuļ'.

Ļauj man apmesties, cālīt,
Iekš vālīt', lai sālīt' vēl lietas;
Ļauj man slīties un dieties,

Kur apkārt vien's vienīgas dieviet's.

Ļauj man vēl pukstēt vien, sirsnīņ,
Lai dzirkstiņ' mēs redzētu cēlu;
Ļauj man ar' mājās nākt vēlu,
Jo jāapstaigā daudz tēlu.

Ļauj man ne nesteigties, dāma,
Kas rāma, adām' bez krāma;
Ļauj man ar' apsviesties, dziņa,
Tu, kas viņ' - sirdsapziņa.

Ļauj man kā balodim dūkot,
Tu, dzeguze mana, kas kūko;
Ļauj man vēl pabūt kā pašam -
Kā plankum'tam gepardam ašam.

Ļauj man ar' nobeigties beigās
Un iesākties sākumu steigās;
Ļauj manim tikai vēl vienu -
Paprasīt apmīļojienu...

Pārvērtēt delnas

Jel pārvērtēt delnas,
Lai tās švelnas, ne melnas -
Rau, eļņas nāk, lai šovu vadītu
Un lai koku ragiem badītu.
Īstenībā ejam tā, lai neko neapbedītu,
Bet lai matītu zenītu.
Iespējams, lai pabaudītu
Arī kādu zefīru.

Pārvērtējam delnas, lai nav velna,
Bet lai celms pēc celma
Izgāzts, izžāvēts, sadedzināts.
Nāc, delna, nāc!
Viena pie otras, otra pie trešās -
Neesiet vairs svešās ecēsās ķērušās,
Bet gan tādas, kas vērušās
Saules zenītā, pelnītā atpūtā,
Svētku salūtā!
Lūgtā!
Lūk, tā!

Nesūti mani atpakaļ laikā
Šajā dikti smukā maikā,
Lai gan vēlos pasēt to -
To, tik labi fasēto.

Viss, kas darāms, tas tepat,
Ja grib' vērties, skaties, skat!
Es sav' maiku saplēsiš',
Citiem brūc's ar viņu tīš'!

Vietā izaugs cita maik',
Un, ja kādam viņu vaj'g,
Atdošu to es uzreiz,
Lai vis' krenķēties jau beidz.

Nesūti mani atpakaļ laikā,
Kamēr pat' pa zemi staigā,
Necietīšu, ka ap tādu maiku tā klaigā,
Labāk, lai par to pasaka, ka baigā.

Dzīvo! Dzīvo, dārgais draugs, dzīvo skaidri!
Smaidi! Smaidi, kolēģi manu, kad gaidi!
Šķaidi! Šķaidi, mīļo brāl, krāsas!
Krāsas kā rasas, rasas kā krasas
Pārmaiņu mijas - pietiks Tev dzijas!
Atkāрто! Atkāрто pie sevis, ceļiniek!
Daudzini mīlu, daudzini priek'!
Cildini svētības "eins" un "raz",
Pārlasi bērni'b's pasakas!

Ohō! Mans biedri, ohō nudien!
Laiks ir stājies, ne vairs skrien -
Tas pat ne kā gliemez's lien,
Bet stāv. Vāu! Klau,
Kas būtu šādās situācijās jādara?
Jāiemīl katra pretvara
Un klusi jāpieveŗ acis:
Tas daudz sacīs.

Kuŗš paprastīja, ka viss ir rotācijā?
Lai atzīstas! Steigšus, mudīgi, veicīgi!
Lai panāk uz priekšu tie, kas scholastikā!
Likās jau, ka daudzi sauc, bet beigās...

Ech! Kāda runa - Tava tuntuļu krātuve
Kā bieza plastilīna siena, kā šķirtne,
Kas dūc - dūktum dūc - kā pati kaimiņu
Aija, kuŗai kaimiņos pašai Maija un Paija.
Mēs tikmēr nobaudījām alu - alu cilvēkus,
Kas, izrādījās, bija pa pirmo zorti.
Pat labāki par torti!
Visziņas, vissaziņas piedienīgs mērs gan
Uz visiem kārs kā jērs pēc piena
Vai rudzupuķu saišķīšiem. Kālab tā jā-
Tērējas? Vai tad nav skaidri zināms,
Ka viss ir šai rotācijā, koka ziņā,
Acu miņā, lietus līņā, līnī, kas
Kā liels zemūdens albatross kursē
No vienas dīķa malas līdz citai?
Vitai paprasījām mēs. Aizbēgt dikti,
Lai atgrieztos statūtos.
Ak vai, cik žēl! Bet viss jau agr'!
Agrāk par agru (bargu sargu atbrīvot
No pienākuma pienākums sauc - tas visai
Salds). Uzklāts nu mums medusgalds.
Bet rotācija? Ach, rotācija ir kā
Klotācija vai kā propācija.
Lai viss noris uz labu!
Mīlēsīm dabu, saudzēsīm abu divu
Roku, kāju, acu, siržu un tā tālāk.
He-hē!

Jā, lapsas atron alas sev,
Un putn' vij ligzd's no spalvu,
Bet tomērt pašiem cilvēkiem
Vairs nav, kur nolikt galvu.

Tas tā, jo jauna ēra šī,
Kad dots ir viss pār' pārēm -
Kāds vēl kāpj uz skatuves,
Bet cits - pēc medus kārēm.

Jā, Dieva zem' pa īstam šī,
To aizmirst kāds pa laikam,
Kad cīnās veltu cīniņu,
Kam, domājams, būt baigam.

Vai būs gan tā, ka atraduš'
Būs vis' sev mājas vietu?
Un stās, lai visu apbrīnot'

Tā viet', lai apkārt skrietu?

Arvien vēl lapsām alas ir,
Un putn' vij ligzd's no spalvu;
Kas nogurušai cilvēcei
Nu noglāstīs vēl galvu?

Ak, nemirstība, kam Tu manī veidojies,
Kam Tu visus pacienāji
Ar sev', daiļā nemirstība?
 Tas bij' lab', pat ļoti labi,
 Tavs ticības darbs ir uzteikts, mirstīgais ir uzveikts.
Ū, pateikšu vien tādu lietu,
Lai Tev būt', kur jestri smietu,
Nemirstības deju dietu:
Plašumā jeb tuvdraudzībā,
Šaurumā jeb vissaudzībā -
Atkārtojies, nemirstība!
Sakārtojies, mīļā Līga!

Viss ir prātā un ārpus tā.
Vāks! Nu viss ir tik briesmīgi,
Ka jāizpauž tas dziesmīgi.
Kā būtu dziestīgi?
Kad prāts atdzisis, bet sirds karsta
Savas asinis uz visām pusēm raida, bārsta?
Pēc kāda tad saukt ārsta?

Jauns ir prātā un ārpus tā,
Zaļš ir rodams kāpostā,
Kuŗu tārpos ēd neparasta, nesaprasta
Lapsas aste bez mitas un atģieda,
Vien pildot savus dabas pienākumus.

Kas tad ir prātā un ārpus tā?
Debesu valstība meklētā,
Kas nāk, bet ko nevar redzēt,
Vien ko var seģenēm sedzēt,
Pārklātām zvaigznēm un draiksnēm,
Kas kā briljanti mirdz, kā pērles
Vai kā vērm'les, kas medū peldinātas.
Jā, tas..

Vārdsauklis Devīzists

Vārdsauklis Devīzists pavisam īsts -

Pienaglota durvju līsts.

Kad šis saka "gana līsts" - gana līsts.

"Daudz ir svīsts," noteic Devīzists, "daudz

Pa bungām sists." Bet viņam ne reizes

Nav misēties mists vai risēties rists.

Viņa mīlamā spēle vists, deja - tvists.

Ō, kā dejo Devīzists! Ō, kā viņš brien,

Kad pār septiņām upēm ir brists.

"Darbs dara darītāju," vēl novelk Devīzists -

Viņš ir tikai mazliet nīsts,

Bet viņa prāts - apgaismojies viss.

Vārdsauklis Devīzists ir arī auklis un tauklis.

Viņa mazdēls esot Mauglis, bet mazmazdēls -

Saulestēls savā mirdzumā un spirdzumā. Ak,

Vārdsaukli! Nosauc visu un visus vārdos,

Lai viss izplēn patīkamos smārdos!

Ō, Devīzist, - mēs zinām - Tev nekad nenāksies

Krist.

Tā būs.

Kā Pinkfloids dziesmā dziedāja:

"Spīdi tālāk, trako dimant!"

Tā ar' mūs visus cienāja,

Kad ciemos bijām pie Rimant'.

Kā dziesma bija ietekmīga

Un savā ziņā ietekmēj',

Tā arī latvju zemes Rīga,

Kuŗa klus' pie sevis smēj'.

Kā dziesmā visi vienojāmies,

Lai vien's pašus vārdus teikt,

Tā cits pēc cita ziedojāmies,

Lai vis' kuŗus varēt' beigt.

Kā paskrēja vis' mūsu mūži,

Kuŗi laimes piepildīt',

Tā atvērās ar' dvēs'ļu slūži

Mīlas ēru iezvanīt.

Kā Pinkfloids dziesmā izpauda:
"Spīdi tālāk, trako dimant!"
Tā mātes sagšas izauda,
Kas nododam's priekš mūsu Imant'.

Tā arī dziesmas noslēdzās,
Un aplausi jau apklusa,
Tak klusumvārdi nebeidzās,
Ar gaismu kuņģi sakusa.

Un zīmul's aizķērās pa vējam -
Viennozīmīgi - mēs sēklu sējām -
To, kas laba, pilnīga un tīkama -
To, kas neiznīkama.

Un zīmul's nolūza pa ceļam,
Bet mēs tik veļam, pūšam, ceļam -
Kas to zīmul' asinās -
To, kas tagad asiņkrās's?

Un zīmul's notecēj' kā svece,
Izgaismojās mūsu redze,
Attīpināja klusi veldze,
Izdziedinājās ik smeldze.

Un zīmul's piepūtās kā balons,
Viņam aplaudēj' kāds barons;
Iesim tagad "kasdārzā", ak,
Tajā, kas sulīgs gar zodu tek!

Mums šodien atvedīs saldējumu!
Urā! Smalku vistas dējumu un arī
Sabiedrības krējumu.
Lai tas kļūst par pārticības novēlējumu,
Kā rakstīts senā novelē - vēlē, vēlē,
Labu vēlē, želē, želē ar uzsvaru
Uz "ē". Ē! Tad, re, kā ir beigās jādzīvo!
Baudot dzīvi, to mielot kā īvi!
Vai jau teicu, ka mums šodien atvedīs saldējumu?
Salātu krējumu, nokrejotu pavisam rūpīgi!
Arī - rūpīgi, bet ne rupīgi, rupjaini -
Tas lai paliek rupjmaizei, un aizej, lūdzu,
Pretī tam, kas pārvedīs un pārāpbedīs
Saldējumu! Mmm! Jumsim jumu ar viņu,

Ar gudru ziņu, protams. Sokams, labi
Lokāms iekšā! Lai tek, lai līst, lai spīst!
Gandarījumā un līksmē:
Saldējuma tīksmē!

Haiku kombō

Burvestības lāsts
Sacirsts mazos gabalos,
Nu tas tikai stāsts.

Kāds bij' paudis to,
Nejauši to uzliekot,
Nu tas gaisis jau.

Burvestības lāsts
Pazūd, gaismai atnākot,
Mīlu atkārtot.

Ko nu darīt mums?
Kas šis lielais jautājums?
Kāds vēl ratus stums.

Viss ir kļuvis dzīvs.
Arī Tu, draugs, nemirstīgs
Vieno visas stīg's.

Neļauņojies, brāl, lai nav žēl,
Talkā atskries pieci dēļ',
Kā jūraszvaigznītes atskries
Un ļaunumu sasies.

Kā zvaigznītes sadalīsies gaismā spulgā -
Pa rokai nost, pa kājai,
Viss esmes noslēpums rātnā smilgā,
Kam nopriests palikt vājai.

Nebūs jādzīvo, brāl, ilgāk,
Nebūs jāšēro par likten',
Būs vien jāieceras zilgāk
Un jāvar acīm vaļā migti.

Būs vien jāsapņo par labiem augļiem,
Par debesīm un dzīvīb's saukļiem,
Jāsapucējas pa lāgam vēl,
Gaisma jādedz pagultē.

Būs vien pēdējo reizi jāizraudas -

Viss, lai kopā - smieklī, gaudas;
Brāl, neprasi, vai ceļš ir galā,
Ja esi pagājis no viņa malā.
 Bet tagad diži nedomā, vai pazaudēts Tu, vai atrasts,
 Kad viens ir zināms un saprasts:
 Kad nostalgija Tevi apraks kā sfinksu smiltis,
 Vairs nevajadzēs nekad Tev vilties.

Sadodieties rokās! Gribēju teikt - sadodaities,
Bet mēle salūza starp zobiem.
Savukārt starp trejdeviņiem zodiem
Mitinās Karalis Lauva un viņa ļaudis -
Kāds plaudis, Glaudis, Laudate Dominum Laudis
Un spēkavīrs Citrons - īsts ņiprons kā
Ņiprs ronis, kas trikus taisīt māk un
Jau sadoties rokās sāk ar mēli, zobiem,
Trejdeviņiem zodiem, Karali Lauvu un viņa
Ļaudīm - kādu plaudi, Glaudi, Laudate Dominum
Laudi un spēkavīru Citronu, noslēdzot apli,
Izvagojot to riņķī apkārt vien ar kapli.
Knapi tas viss, bet varonīgi, par cik ronis
Var! Ronis visu var!
Tad nu te jautājums - kas ir visgalvenākais -
Karalis Lauva vai Citrons? Kam tiks pie-
Šķirta galvenā rokās devējās balva -
Zelta galva? Zelta galva un burvju spalva,
Ar ko rakstīt visdaiļākās vārsmas?
To pateiks vien vēja brāzmas, kad gaidāmas
Būs kāzas. Uz tām visi aicināti, arī Tu,
Draugs!

Mana jaunā diēta - cigaretes un ūdens,
Un daži āboli līdz serdei.
Rau, ūdensglāzē izmiešķēti smēķi, tā kā
Ābolseržu mērķi, garšo labāk par kūkām
Vai par sūkām - sukādēm, kas jāsūkā.
Cigaretes kūst uz mēles kā cukurpērles,
Bet to dūmi kā ūdenskrūmi pa va-
jadzīgajām vietām nostājas.
Es nesaku, ka jums atņemu vārdus,
Bet, ja jums tā labpatīk, tad
Varat domāt tā. Viss jau ir internetā.
Es katru cigarešu paciņu izmērcēju ūdenī
Un tad griežu to kā marmelādi.

Vai par to mani lādi? Jeb turi par
Skādi, ka vārdu Tev vairs nav?

Klau! Esmu darījis visu tikai kopīgās
interesēs. Bet kuŗu gan tas interesēs?
Vai kāds klausīs mani - izčākstējušu, apdūmotu
ūdeni, kam vidū ābolu sēkliņas?
Pateikts maz, bet pietiek.

Iesākumā visam tapa dots vārds,
Bet pirms iesākuma viss norisa telepātiski.
Pirms tapa dzimis prāts,
Bija glāze ar viski.

Šai glāzē vijņojās mūžīgi mūži
Un kārtis, kuŗas visas bija dūži,
Mēs salēcām visi šai glāzē, pirms to sašķaidīja gaisma -
Tik cildena un reizē tik baisma.

Tur, kur klusuma strēles kā vaģas iet,
Ir diženie pirmsākumi, kas nebeidz smiet;
Tur ir vieta, kur saule reizē lec un riet,
Vieta bez zemes, kur putniem skriet.

Šajā punktā, kas karsēts,
Neviens nav forsēts,
Tur ir sirdsšķīstība, kas salda,
Un, protams, gaisma tur valda.

Šai vietā nav vajadzīgas zināšanas, prasmes
Vai valodas - tas viss salikts kastēs
Un nosūtīts projām,
Lai skatu nesabojā.

Viss, kas vajadzīgs, - griba, kas tekalēt grib,
Kā arī bezmērķība, kas skaņi rīb;
Šai vietā pirms laika un eksistences
Nevar pateikt, kuŗš dēls, kuŗš sencis.

Šajā telepātu zemē, kuŗā viss ir dzimis,
Ir vēl kāds vējš, kas nenorimis -
Tā mūsu kopīgā brīze, kas domas raida un lēš,
Lai nekas nevienam nebūtu svešs.

Iesākumā visam tapa dots vārds,
Bet pirms iesākums bija tikai domu smārds...

Diziesma - punktots lāsumu klans,
Kas LAN tīklā pats san
Kā vidusvējš, kā virpulis,
Kā ņirbulis un rīsu irbulis.

Mēs pavērāmieš riņķī apkārt,
Kā mīlu ar mīlu apklāt,
Un dudinājām ar sevi pašiem,
Un peldinājāmieš kopā ar lašiem.

Redz, Gaismas Tēvs nāk talkā
Ikkatrā debesmalkā un alkā
Pēc mūžīgās dzīves laimē un mierā,
Pēc mīlestības sēšanas smadzeņu rievā.

Kad ēnas ir gaišas, tās neskaišas,
Tad bažas ir apēstas, mazumā gāj'šas,
Un piepeši no kamiešiem kritis lūzums,
Kad gaismas lietus līst caur gūzmām.

Ir tikai idille vairs viena
Kā pati laimīgākā diena;
Kāds putns čirkstošs uzmetas
Uz zar', kur gaismas uzvaras.

Un abi mēs jau triālīgā
Ar Dievu, vīnogām un logiem
Uz visumu kā adat's galu,
Norāda kas laimes salu.

Diziesma nu vairs ne "dizzy", bet liesma,
Zefirtort' uz koka iesma;
Iesim, Māt', iesim, Tēvs,
Agra rīts vai vakars vēls.

Tā teic šī diziesma.

- Jā, jā, nē, nē, vēlnē, tēlnē, baltcerī
- Uzpūt deju valcerī
- Kam, kam, ham, ham, apēd miegu sakārnī
- Uzzied ziedi atklātnī
- Uf, uf, huf, puf, Migdolinda mājās nāk
- Puķes vērties sāk
- Hekš, hekš, mekš, kreķš, atskabargainākie "lekš"
- Tev' es segš'
- Buf, buf, ek, lēr, vaļ' kas vārtus vēr'?
- No pod' sēr'
- Bi, bi, lanc, kranc, tas ir dievīgs samts
- Viss jau iepriekš lemts
- Bet, set, go, frī, kur tad viņis mīt?
- lekš maz pudelīt'.

Tu apmeties uz palanges kā zivju dzenīt's brašais
Un nevēlējies diskutēt par to, kas paliks pašai,
Tu izvēlējies paklusēt un saules staros vērties,

Tu izvēlēties pasmaidīt un atļaut gaismai bērties.

Nu spīdi Tu kā kvēlspuldze - vēl spožāk par saul' pašu,
Rau, peld pie Tev's pa gaismas up' jau pulka rāmu lašu,
Tie kaitēties grib, spēlēties ar katru Tavu matu
Un izkrāšņot pa ceļam vēl ikkatru acu skatu.

Vai dzenīt's Tu vai zivtiņa - tas šobrīd viena alga,
Jo saulīte mūs lutina - tik rātņa un tik valga:
Ir stājies laiks, kas traki skrēj', nu ļauj tas mumsiem cerēt -
Un mīlēt vēl un vēlēties, no jauna sirdīm derēt.

Tu apmeties uz palanges un visu pēkšņi saprat' -
Kas sul' no pakas iegrib dzert, papriekš tas paku sakrat';
Un mute pati priecājās un pati vilkās smaidā,
Un saules gaisma nebeidzās, tā spīdēj' vienā laidā!

Aidā!

Svētībstends, ko lenc kāds vents,
Spozmes skalā laidies jau;
Viņam azotē ir tents,
Citam nekam vietas nav.

Svētībstendu apjūsma
Gailis, rīdzinieks un žogs,
Bumbieŗmizai atplūstot,
Veŗas cieti pēdēj's krogs.

Svētībstendam labi iet,
Pārāk spož' tas zibinās,
Pieiesim pie viņ' mazliet,
Pirms tas brūk un irdinās.

Svētībstends ir Alfomeg' -
Tas, kas pirmais, pēdējais -
Tas, kas "hand" un arī "leg",
Tas, kas visu svaigais gaiss.

Svētībstendam dzīvot būs,
Tas ir viņa liktenis -
Viņš iekš miera uzvar' gūs,
Nebūs nekāds niknenis.

Svētībstend, - nu "hop", "urā!" -
Gaviles no malām šalc:

Svētku krekli mugurā,
Medus mutē salds jo salds.

Laiku kareivis

Pāri laikiem, mūžībām
Iet laiku kareivis,
Un nestās tas, līdz nolaikots
Būs pavisam viss.

Šim kareivim ir aus's kā elfam,
Ac's kā lāzertaisnes -
No skata varēt' rādīties,
Ka šis ir visai baisms.

Bet misija un stichija
Šim esot vienīg' viena -
Visus laikus apvienot
Iekš skaidras mūžīb's dienas.

Laiku kareivis man saka -
Visam tiešām jēga,
Ja viss iekš mīlas apvienots,
Vai ar' zem plakstiņslēga.

Viņam pat nav jācīnās,
Jo visi viņu bīstas,
Viņa brīnumpasakas
Esot visas īstas.

Pāri laikiem, mūžībām
Iet laiku kareivis,
Un nestās viņš vis' laikot,
Nemazam nestās vis!

Hei, drumstalkūciņ salkanā ar rožziedlapiņām
Augšā, apakšā! Hei, Tu vālodze dzirkstošā,
Čiepstošais cālītis mans! Hei! Vai saspaidīsies
Jaunā vīnā jebšu kārpīsies cukuratvarā
Pirms laišanās uz Ķīnu? Kā būs?

Es Tevi apmīlēju un atmiņas sakārtoju
Kā vienas stundas fotomākslā. Ak, vēl maz-
Drusciņ - un - ... Ach! Tik tiešām -
Tu jau man pietrūc - vēderiņš mans jau

Rūc pēc Tevis, lunkanā līksna! Hmm,
Eklērvant cildenais - vai pagrābstīsies
Vēl ap mani - vai iztiksi ar pienu un
Medi? Ak, saldā, ziedpilnā saskaņa
Starp ugun' un ūden'! Vai es Tevis
Nekavēju, akniņ? Tu, akna, kas ar akniņām?
Hech - tik līgani, vijīgi un daiļi dzied
Mums gaiļi. Ieklausies viņu tautas me-
Lōdijās! Huhū - pufū! Mīla! Mīlestība!
Cik var rakstīt un cerēt? Mūžīgi!
Cik var tikai mīlēt? Mūžam plus viens!
Ō, Tu mana visu skaistākā! Tu mana
Visbrīvē laistākā! Tu mana lielmaziņā,
Mana vismīļākā paziņa! Atgriezies, ka
Varam no jauna papaijas baudīt un
Dūjas glaudīt pēcpusdienās!
Kāds stāsts, kāds klāsts!

Acis tā kā paparaci,
Otas tā kā apaugļotas,
Skrotis diezgan līdzsvarotas,
Svari tā kā dzērvju bari.

Vari, skari, nepamani -
Par man' ne jau daina bija,
Vai kāds vēlei to vien gaida,
Ka tik īsa beigu aina?

Streb kā nākas, vakars sākas,
Spoži degtas visas bākas,
Nopucētas jaunas frakas,
Iestaigātas lauka takas.

Uch! Tik atliek pamīlēties,
Kundalini savienoties,
Kopā, biedre, iebiedroties
Un no sirds vēl izdejojies.

Acis lai kā paparaci,
Ko tur vēlei dižu sacīt -
Vien ar piena zupu slacīt
Tevi, manu mīļo kaķīt!

Kā gribētos draudzību atgriezt,

Kā vēstuli mazām šķērītēm,
Kā idilles tēlos ar žuburziedknašiem
Pēc ilgotas trejkrāsas, kuŗa rej.

Pēc notikumiem, mitas un avotiem,
Ko debesu duravas lej ap smaragd',
Ir jācenšas vairāk, ir jāturas mazāk,
Ir vienkārši jābūt un viss, un viss.

Kā vēlētos draudzību saudzēt,
Kā varētu mīļbanānus dalīt,
Šķirt un ēsties kopā ar tuvajiem -
Šo dzīvības maizi, kas būtībā iet.

Es aizcenšu lirikas miergūzmas prātā,
Lai uzburtu tīkamu tīksmības auzu
Pēc pārslu uzmetumiem, šķindām,
Pēc maiguma, kas dievīgi dej.

Tāpēc, lai interesantāk,
Pasauc ciemos Bobi,
Kuŗš māc komandas un trikus
Un kuŗš neapstādina mīlestību.

Tieši tāpēc, draugs,
Man vajadzēja
Nokrejotu kefīru
Ar tribīnēm
Bez nekā,
Ar
Tevi
Vien.

Viens vienā pusē, otrs - otrā,
Mūsējie ir malači sportā -
Smiltainē vai arī kortā,
Laukumā vai arī bortā.

Šajā dzīvē, Dieva dotā,
Jāstājas ir kauj'niekrotā -
Smieklīgi tas izklausās -
Jā, par mier' ir jācīnās.

Viens vienā pusē, otrs otrā,
Trešais - putns no augšas vēro
Un ar gaŗgaŗu lineāl' mēro,

Kā ļaud' s priecāj's, kā ļaud' s sēro.

Ūdens, zeme, uguns, gaiss,
Pārvērties ir nelabais -
Tagad viss ir jauks, ne baiss,
Neparaustījās ne vaibsts.

Viens vienā pusē, otrs otrā -
Cik piemīlīg' ir meiten' kautrā;
Dzīvīb's sul' ir zibens šautrā,
Kamēr bumbas lido autā.

Malači!

Nekārtn' sbūt pirmslejkannas
Ziedmumspukīt kārta smaize
Pārvisiemidogmutīkliem
Tikvienapcerēkāsmilgā

Pirmsakmeņatōlveidauskars
Nīķšķībrunukopējsaizdars
Klātjaukandasviļņubāzē
Varbūtībassmejunāzē

Šķiņķunvegānslaidaisaugums
Siertortējebaklubaseins
Veļpakokteiļmitaslīgums
Svarzālēunarīmiegā

Kadpareijunšķietnebūtum
Svaiguspirkstuskožunzāgē
Laipavienamdivtrīsšeptē
Kumedēdārgakcijpresē

Maigumsaņojumuļoti
Pretstāvlaimakasdievpikti
Nepabūšan'sstriptīzgaumē
Kadirbrēkaauzugaldā

Paktscikjaukmundrvizāžštelle
Elmārprotamszinkovēlē
Klibšņukduknikkopējmīlā
Viensparotrubākvēlē

Jauns! Lai viss ir jauns! Tikai tā mēs
Izglābsim pasauli! Spēles, rotaļas un prieki,
Neizmērojami sīki nieki! Ziedu augsmes, smalkas
Augsnes, uzziedošas ļaužu plaukstas. Sadalošās
Pirkstu vijas, aiznoklātās dienu mijas.
Čemurziedi krāšņum knosās jaunmulsuma
Roku rotās. Kad tas viss nostās kā
Kafijas biežumi, tad būs jaunprieķa spiedzumi.
Urā! Saspaidīt un iztēloties - acis mirgā, vāļīt's
Virgā saskaņotā liduszirgā. Lai notiek!
Lai notek, zaigojas un pošas! Krāsas lai
Vēl vairāk košas! Sejas apļveidīgas, možas -
Ožampirti dikti ņipri, saberzēti melnie
Pip'ri. Bez rāmjiem, ar kāmjiem, bez robež'
Uz Ropaž'. Tēlmācības veselībā saplūsmē
Ar māti dabu - visaizsargājamo nabu.
Mmm...

Pie dabas atgriezties, paties, drēbes
Pie malas sviest, jaunas smaršas viest,
Eļļu uz visiem ziest. Brīvestībā dieties, līksmiem smieties,
Kā kokiem slieties - sapumpuroties, sazaļoti -
Ļoti, ļoti!
Ō, mīlas augļi, ō, veldze no ūdeņiem,
Mijoties vasarām, rudeniem, kad sēnītes
Aug uz lauk' un mežā - vežam jau
Tās mājās, lai visi atbrīvojas.
Mierstāve maiga, cilpaina - debesu aina
Ar debešiem, brīvības lemešiem, šiem
Pašiem.
Natural high! Hi! - māj draugu pulks -
Nevajag mums tulk's. Lai viss norit
Dabiski un labiski - mīļi, laipni un
Pamācoši - droši kā oši, kas simt mūžus
Redzējuši. Skūpst!

Hopaks

Šo atmiņu kā kaviāru vēl ziest uz domu skavām
Un izpleckāt kā briedumu pa dzidrām plaušām Tavām;
Vēl izdomāt tad nezina ko un rotēt ap sav' asi,
Mirkļ' noķerot, tad atlaižot - kā suņam savu asti.

Es iemīlos no jauna vēl trīs skaistas reizes dienā

Un eju tik pa viesībām, kur visus brangi cienā -
Jā, izdibināt noslēpum's ir tīrā bērnu spēle,
Kad pienācīg' ir piepildīta katra sirdes vēlme.

Mēs mundri būs', mēs labvēlīgi mūžīg's ausmas laikā,
Mēs mierīgi un saprotoši, kad mums apkārt klaigā,
Jo ziedus spiest pie krūtežas jau nevar katris ļauties,
Bet kāpēc kavēt iespēj' un pa īstam neapskauties?

Būs jāmirdz vēl, būs jālolo ik sekunde, kas dota, -
Pa vienai vēl, pa sekundei - un, rau, - jau kakla rota!
Mēs būsīm paši stiprākie un laimē līksmi diesim
Un nama durvis atvērsim ikkatram vienam viesim.

Un, Nāve Baigā, ko varat pastāstīt par Sevi?
Vaū! Esat nudien Baigā, skatot Jūs vaigu vaigā,
Pat tirpas uzmetas uz mēles gluži kā garšas
Kārpiņas. Cip-cip-mazi tārpīņi Jums zem pa-
Stalām, un pa malu malām skrej un dej
Kā pār vaņavīksni lejošies krupīši plīša
Uzvalciņos un ar spieķīšiem pleznās. Ū,
Jūsu bikses greznās! Nāve, par ko tāda
Dīkstāve? Parāva, pieklāva, vai būs jau
Sakāve? Nāve Baigā, jau matīju Jūs sapnī,
Kad priecājos par visiem dzīvības augļiem,
Ko sabāzu aiz vaigiem. Baigiem mirkļiem
Tad arī ļāvos, tak ar Jums, Nāve, nesakāvos.
Un pat no sapņa neizrāvos. Cip-cip, Nāve!
Skat, kādas Jums mīlošas rokas, skat,
Kādas foršas apmetņa krokas! Kaut man tā
Būtu! Aizlienējiet, lūdzu, Nāve Baigā, man
Visu, kas Jums pieder! Tas visus skaņ,
Arī Bartolomeju, kas rok eju uz paradīzi.
Es, godīgi sakot, par to smeju, jo, lai
Nonāktu paradīzē, nav jārok, bet gan
Jāapēd Nāve Baigā. Ham!
Ceru - neiebildīsiet!

Kā spelgonī vasaras sals

Un uzziedēja nakts un dien'
Kā spelgonī vasaras sals,
Un izgājām mēs pasakā
Bez drēbēm, mantām, greznumiem.

Tad likās, šķiet, ka debess rūc,
Ne laiks, ne tvaiks - tik skumjš un grūts -
Vairs ceļā nestāvēj' kā likts
Kā spelgonī vasaras sals.

Ir censoni, kam sliden's kājas,
Ir dievtuņi, kam viss, kā nākas,
Tak ar mīlu lidot prom
Nozīmē bez variantiem.

Jau četrastoņus gaŗos gadus
Nīcībā bez ūdenskritas
Vajag labot pārcentīgos -
Viļņu mājas aicinātos.

Kā spelgonī vasaras sals,
Kā centībā sālīta sāls,
Kā dziestoša atmiņu balss
Šis mūžs, kam sākums un gals.

Mēs ziedēsim tālāk kā nakts un dien' -
Vai, laiks, Tu pats maz vēro, kā skrien?
Bet dzirnavas mūžīgi mals
Kā spelgonī vasaras sals.

Akmens, ko nama cēlāji atmetuši,
Kļuvis par stūrakmeni.
Tā vienmēr ir bijis - no nekā iznāk
Kaut kas. To saimnieces prot, to devēji
Dod. Arī Tu, kad smaršīgi od. Kad medus
Tek gar zod', kad atvērta jauna bod'.
Kad taranējamā lod' akmeņus šķaida un
Kāds no tiem ir atmests, tad citā ērā,
Kosmosā tas par stūrakmen' tiek atrasts.
Kāds vienmēr izmantos kaut ko. Šķietami
Niecīgo, pamesto, atstumto, atstāto.
Pat kurmjā rakumi ir pilis. Pat kāds klaidonis
Ir karalis Vilis. Vai to nesauc par ne-
Izbēgamo cirkulāciju? To, kas arī vārdos un
Domās - to, kas ceļasomās un visdažādākajās
Omās? Novērotājs pamanīs, sēdētājs ieraudzīs.
Tam jau arī celmlauži domāti - koki nocirsti,
Bet celmus tie lauzīs - tie maltītei, pajumtei.
Vei! Kāds zelta lietu lej, bet dārgakmeņus

Neievēro - tos kāds cits mēro. Paldies!
Paldies par šo dzīvi - nāve atmesta, bet
Par sapni tā kļuvusi, sakne puvusi, bet
Par mēslojumu darīta. Nava jau rīta, parīta - tie
Par cerībām tapuši. Skaidrs! Skaidrs kā diena!
Akmens, ko nama cēlāji atmetuši,
Kļuvis par stūrakmeni. Mūžīgi mūžos.

Enkurs guni kurs zem ūdens,
Nostāvināsies kā asinis, kas karstas,
Priekš kam Tu, brāl, zūdies,
Priekš kam enkurs, jā, vēl sarkst tas?

Dievs, visas lietas no Tevis nāk,
Jel ļauj iekš laimes savīties
Kā apinim, kas zaļot sāk
Un negrib projām lavīties.

Jau medūza, kas skaistāka
Par visu sauļu spožumu,
Nu pasaka ik vaibstā, ka
Ir dārgāk's liet's par drošumu.

Es savilņojos atklāsmē
Par dzīves draisko skrējumu
Un apsēžos vēl atskārmē,
Maig' ziežot brūc's ar krējumu.

Bet asaras, kas saldas top,
Nez kāpēc acīs sariešas:
No viņām pietek pilni stop'
Un izklaidīgas riekšriekšas.

Enkurs jau guni kūris zem ūdens,
Bet asinis joprojām jaunas, karstas,
Kaut pienācis jau iraid rudens,
Mūsu vaigs, jā, vēl sarkst tas.

Katram sava taisnība, bet kopā - vistsainība!
Staru velcē trīspatīgā jaundarošā vība!
Atjautā un domu klāstā būšan' nemirstīga -
Laicīga jeb tālejoša mūžība kā lība.

Viss, kas manīts, matīts, skatīts, ir jau vēl pa rītam

Neizniekots vakarjums, ko vēlē vaiņag' vītam;
Es', kāds esi nodomā, bet tālāk - nepazītam,
Mēs jau arī tuvumā iekš rāsas lāses mītam.

Tauņu skaņ's iekš pulksteņrāža seko maņu tīklam,
Laiks nu nācis pacensties un nodoties jau mīklām;
Kāpēc sevi nesaprast un caurliekot būt biklam?
Labāk sirdi uzpasēt un sekot prātam tiklam.

Katram sava taisnība, bet kopā - vistaisnība -
Ābols, kirzdams pazemē, kā labvēlē jau rība;
Pušķots tirkīzs zilenē bez savas jēgas dība,
Vienā vārdā nosaucot, tā būs vien pretkustība.

Mūžīga mīlestība, draugs,
Kā senāk, kā agrāk...
Vai Tava balss vēl reizi mani sauks
Tā mīļāk jebšu jau bargāk?

Mūžīga mīlestība, draugs,
Īstena pieķeršanās kā koala kokam -
Mūzziedoši ziedi, kas tikai plaukst,
Vēl pa izāzei, pa jokam.

Mūžīga mīlestība, draugs,
Patiess miers sirdij, viens ceļš:
Kas vēl tā stabulēs, stabules mauks,
Kā vien Tu iekš draudzības, kas tikai ceļ?

Mūžīga mīlestība, draugs,
Kur vārdiem nav vietas -
Kad divi draugi reiz mājās brauks,
Tad nebūs vairs jūtis sietas.

Mūžīga mīlestība, draugs, -
Mēs abi gaismā spožā
Iekopjam mazdārziņu, kur skaistākās puķes augs -
Šai mīlestībā, visu košā.

Veltījums Bobam Mārlijam

Viena mīla silda mūs, viens veselums kopā
Pa debesmalu, apvārsni iekš spēja prieka,
Iekš draugobūšanas un omulības. Redz,

Visam sava vieta un laiks, redz, baiļu
Nava, kur sirds Tava. Mēs raugāmies cits uz
Citu, bet tikai sauli redzam. Kad vakaros
Guļvietas sedzam, bet miega it nevienā acī,
Tad zināms top, ko sacīt. Visu nakti nomodā
Palikt un saulē - nu jau ugunscura liesmu
Veidolā - raudzīties. Kas nu pie sirdsdurvīm
Klaudzināt ies? Kad visi še un durvis jau
Vaļā - kāda asara sāļā, kāds prieks kā
Dzirkstele no uguns šaujas gaišajā naktī,
Kuŗā visi esam mīlas vaktī. Lai kādi
Sapņi arī nebūtu rakti, lai kādi ceļi arī
Nebūtu ieti, nākti, viena mīla silda mūs.
Asaras žūst. Paliek vien tās, kas laimes -
No atkalredzēšanās iekš draugu saimes, kas
Dzīva, tepatās tā. Tepat.

Sprukum sprukum spraukties
Kāvīžestum aukties
Deja Vuzas raukties
Govju tesmen' slaukties

Mēbeļvēju kniepas
Vecās labās čiepas
Ach kā mīla liepās
Diendusā jeb stiepās

Virtuozāles dejas
Kamonbeibī stejas
Kamčatsklūžņu cejas
Klēpjdatōru sejas

Vinkobrastu dīnas
Straubukļaižu sīnas
Pretpasauli dzīnas
Atkalesam vīnas

Salkobrakšu kosmos
Vankūveŗu dostos
Piepildīta rostos
Kamēviņa ostos

Jipī hiprā gaitā
Aitā kaitā skaitā
Likteņdzirnu saitā
Jā!

Kur esi, tur esi

Kur esi, tur esi - Vecmīlgrāvī, Lejasgravās,
Visu daiļās rokās savās, apcerīgas mīlas skavās.
Kur esi, tur esi, noņem, saisti besi šai
Esībā, kas krāšņota bezgalīgās krāsās jeb
Spalvās, norūdītās alvās, debesbalvās. Vai! Cik
Skaisti! Šie vaibsti nāk no tīkla izpletuma,
Kuŗā ieķeŗas mūzikas skaņas, kas, tāpat kā
Mūsu maņas, figurē ap elektrōlīnijām,
Mīdijām un bīdijām, kas bīdās no dzīves
Uz dzīvi. Draugs, nebūs tik sīvi vairs
Šai teiksmainā zemē, pat ja tā sāk drebēt.
Kur esi, tur esi - plet sevi, mainies,
Līksmo un sauc: "Viss šeit ir ļauts!"
Neapstādinās Tevi neviens, jo visiem še vēl
Uz lūpām piens, proti, še visi ir bērni!
Gadi pērnī, pagājuši, atmiņgaldus uzklājuši,
Bet šodien... - uch! Šodien! Šī ir tā diena!
Šī Tavējā diena, kad nojaukta ir robeŗ-
Siena, kas atturēja no gaviļēm un priekiem,
Tos dēvējot par liekiem. Tagad ir bravūra,
Tagad ir mirklis! Tver savu irkli un iries!
Šajā sapņu un mākoņu kuŗī visiem vietas!
Vērtīgas ir visas lietas!
Kur esi, tur esi! Aiziet!

Sirds bez informācijas pukst vēl skaļāk,
Drošāk tā kā gārnis sānis met pie malas
Alas, no kā kokam kopā lokām
Vēl pie sapņu salas.

Bez viet's lauŗņu sprauŗņu graudu raudām
Ļāvies astronauts, kas kauc pie sirēn-
Dziestošajām vājām mājām smilšbirstdienā.

Neesmē vien prāta dzesmē viļumsārtum-
Stigmaslīdes skaistās laistās promunriņķī
Ekstravagainākais laiskis.

Brumšķindsanunmītarlieni vecminstāmerien-
Skrienļoti, braukādams, kur dām's ar niķiem
Puzlējas un uzlējas.

Mīla.

Izplūsmē atdarinās meldija pēc pagājušām dienām,
Pēc jautras dzīru dziesmas, kas nepašmērķīgi
Glaužas pusatvērtā plakstiņa teiksmainajos stāstos.

Pāri mums gāžas plūdlīniju važas, kas saka:
“Laime ir tuvu, vēl tuvāk nekā jēkad bijusi.
Brūce ir dzijusi.”

Un tad šīs važas pārvēršas mazos jāņtārpiņos
Un izgaismo naktī ceļu. Mēs paceļam savas
Acis uz ieleju, uz leju un metamies paradīzē.

Ir silts.

“Es mīlu jūs!” sauc pasaule, kas savus ziedus
Pieskata, “es mīlu jūs!” tā atkārto pie sava miesas
Skata. Kata, Katra, lecaune kā bangots ezers
Tuvciemā pa mīlas vērpetēm jau šalc kā vagots
Debes's līdumā. Skrejoša gaisma puķes laista.
Pērkons zilā zilgmē krāc. Rātsnams puteklainos
Pīlādžos jau mazgāties steidz. “Beidz!” nosaka
Kāds mēchēns, kas iegrib vēl loloties un
Kaitēties ap dabasmātes veltēm un puišu
Smaidiem vienā laidā. Ne jau spaidā,
Bet brīvestībā, tai pašā vīna stīgā, gaismas
Stīpā, jaunīb's spītā. Ō, vasara, ō, tveice,
Kad teici, lai beidzu. Bet mīla vēlas citādāk.
Cytaižuok, ja man lemts tā sacīt.
Jauns vīns, jaunas delverības, pietiek uzmanības -
Nu jau viss ir kārtībā, debesu kārtībā.
Nujā.
“Es mīlu jūs!”

Kur tik aiz dillītēm, zaļumos, stāds
Ar aprisēm gluži kā laukim;
Kur gan tik ģeniāls un saprotošs prāts
Bez iegāsta liela kā tauķim?

Kur vēl šī mīla kā varbūtnes riets

Ar akācjspraugām kā vilnim;
Kur vēl pa skrotij un valgmziedsmes liet's
Bez atlikumvadiem kā zvilnim?

Kur vēl tā liksies šīs atmiņas vārsts,
Kas drīzumā stāvēs kā laukā;
Kur gan mēs radīsim diendusas vārpst's,
Kas mīļuma vārdos mūs saukā?

Kur gan, es prasu, no jauna un šķilt's
Būs plašuma brīvības āres;
Kāpēc šī mīla un kālab šis vilt's,
Ko reizē uz spārniem nes spāres?

Meduskāres.

Jā, pat ļoti zorti masējušam ielejam
Kā iesalam, kad iesālām maigumu
Un rūpes, nē, neko jau. Jāsasalst, jāsastingst.
Rakstīšu šo sarecējumu bezgalīgi ilgi.

Es satiku Tevi. Sentēvi satika, atkrita.
Bobi, nāc Dieva mājās, sājām liedaga smiltīm
Skalojoties pret Krastupi. Pupi, lupī pēc a-
Zaida. Kaida pretinīka piec? Vēls.

Klasiskā mūzika izglāba manu dzīvību,
Pasakos par katru gaŗumzīmīti.
Ūjā. Ir tikai tas, kas tepatās. Tās
Tāss, kad sāts jau iraid krustcelēs:
Ņammuksis.

Neatmetīsim jel bērnu dabu - abu roku
Ekxtremitāšu māšu lolojumu pērkondunu +
Achtunggīzers sers Jānis Janka Jančuks.

Es pēc Tavas klusās dabas
Stabulēšu rokas abas,
Pēcāk tās vēl paklusēs,
Savu mūžu atdusēs.

Ir skaidri, ir tik pirmšķirīgi
Putnu balsis dzirdēt
Un mīlestībā debešķīgi

Ziedu krāsām mirdzēt.

Jel vēlēsimies piedošanu
Rokām liegām veldzēt.
Ka varam atkal, rītu sveicot,
Saulesgaismā peldēt.

Jums, Skolotāj!

Ak, kāds skaistums pasakainis
Rādās tur, kur saules spainis;
Vižļu mirguļojumā un, māt,
Ēd ar sātu, ēd bez sāt'.

Mēs jau ikgadēji skatām
Acīm šaurām, acīm platām
Vien to skaistum' pasakaino,
Kuŗš nevienu neapvaino
Un tik daino, un tik daino!

Es priecīgs garā vienumēr,
Jel rādi savu piemumēr',
Es ma'cī košā līdīšu
Un čūskas Ind'jā dīdīšu.

Es pateikšos par smaidiņu
Un ar' par tanti Vaidiņu,
Kas uzticama vienumēr,
Jel rādi savu piemumēr'.

Ir zemeslode kosmosā,
Ir kosmoss zemeslodītē,
Ir čaklstudent' erasmusā
Un košas drānas bodītē.

Es esmu Tu, un Tu ir es -
To diezgan viegli ira lēst,
Ir daudz to, kas var iztikt bez,
Bet atnāc ciemos, atnāc sērst!

Ir meditatīvismā augļi,
Kuŗi, tā kā mīlas saukļi,
Dod mums mieru, prieku, laimi
Tā kā citroni un laimi.

Nepazinām, tāpat jautām,
Flautām, obojām un lautām
Atskanot pār dzidro lauku,
Atzīstot it vis' par jauku.

Švīku švīkām jauna atne
Rau, jau parādās kā plakne
Mīlestībā griežoties,
Sirdsskaidrībā sviežoties.

Brīnišķīga melodija
Paradīzes ziedus nes;
Sirdī jauna begonija
Dzen jau laimes atvases.

Cilvēce kā namamāte
Savu Zemi izlolo;
Savienojas visi prāti,
Mīlas dzeju izdodot.

Vienkāršībā, sakārtotsmē,
Un'versālā harmōnijā,
Naski kustamies mēs rosmē,
Tie, kas esam, būsim, bijām.

Debešķīgi lauki, pļavas,
Prāta gaišums, mīlas rīti,
Nekā brīnišķāka nava -
Ņem un viņos liegi krīti..

Viss ir labi, viss ir rātni,
Gaišs ir kosmoss, gaišs ir tas;
Viņa gali tikko sākti,
Te tas skrien, te apstājas.

Laimes vidū ļaužu jūrā
Mieru, satiecību sēj,
Vistas, sprukušas no būrā,
Prieku saulesgaismā dēj.

**

Skrej mīlestība tecinjiem
Kā mirdzošs taurentiņu pulks,
Un bērns mazs basām peciņām
Būs visu noslēpumu tulks.

Viņš rādīs visu rītausmā,
Kas svētā klusumā mums mirdz,
Un vienā vārdā izpaustā
No jaun' mums iepukstēsies sirds.

Piedošana - ziedošana,
Mierdošana - sierkošana,
Visas lietas vērtīgas -
Diskomfort' un ērtības.

Aiznesām mēs laimi atdot,
Baskājainiem zeķes adot,
Vietā saņēmām mēs priek',
Dzīvo kuŗš un neaizmieģ.

Vienlaicības stab'litāte,
Taisnīgums un dāsnums
Mūsu sirdīs sen jau krāti,
Dziedina tie vārstus.

Aizejam mēs tikai tāļāk,
Aizmirstot vis's bēdas,
Mūsu runa skan jau sāļāk,
Nes mūs spārnu vēdas.

Prieškā veģas brīnumskati -
Mūžzaļaugi, ziedi,
Pasaule mums smaida pati,
Kļūstam garā viedi.

Nebeidzamu prieku dāvā
Vieglā visumgaisma,

Skraid'lējot vai guļot lāvā,
Mīla vajā laista.

Dziedinošā smaršā
Jauki ir un ērt',
Paradīzes garšā
Saldi augļi bērt'.

Mierpilnākās dienās
Smaidi zaigojas,
Caurspīdīgas sienas
Nesanaidojas.

Dari lab', par spīti,
Palīdz' kaimiņam,
Tecin' ūden' glīti
Ezerlaiviņām.

Prieka puškos aši
Uzplauks visi brīž',
Un mēs arī paši
Ielīksmosim drīž'.

Yes, we belong in unity

Yes, we belong in unity,
In very warm community,
The day is bright and full of light
And everything is quite alright.

The love is falling joyfully -
This is the nicest place to be:
The flowers, look, how colourful!
No face that's here is sad and dull.

We'll love each other, that's a fact,
And give to those who are in lack,
The sun will shine more lustrously
For everyone - for you and me!

Debešķīgais, kolosālais,
Tuvais un ne ļoti tālais

Mirklis šis, kas mīlu tura,
Mirklis šis, kas nepiegura.

Gaismojoties krāsu plaušķiem,
Klusinoties suņu vaušķiem,
Tīksmē pieveŗam mēs acis,
Norimst pastarajais tracis.

Izplūst košā debess zilgmē
Mīla cerībvēju vilkmē:
Nu tā visur, nu tā rāda,
Kur ir mūŗu laime krāta.

Viss rit savu gaitu,
Nesajaucot skaitu,
Pasmaida kāds statistiķis -
Skaitļi - viņa meistarstiķis.

Skaita viņš, cik vijņu upē,
Pāļus, Venēcij' kas stutē,
Vāŗpas rudzu laukā plašā,
Kartupeļus rudens raŗā.

Saskaitījis itin visu,
Aprēķin's lai neaizmirstu,
Statistiķis ņem un šitā
Skaitļus apēd vienā rītā.

Iekš viņ' vēder' skaitļi visi
Ietur bezgalīgu misi,
Pateicas par statistiķa
Apzinīb' bez viena niķa.

Saulesgaisma dzirkstīt dzirkstī,
Acis tā kā sveces liesmas,
Maigi, rūpīgi top pirksti,
Sākas himnas, mīlas dziesmas.

Ziedu vidū pazūd rūpes,
Pilnbriedā jau labīblauki,
Smaidā savelkas ik lūpas,
Smaida zvēri, smaida augi.

Gaisma saraujas un pleŗas,

Līdzī mīlestību nesot,
Auglīg's darot visus mežus,
Viegli, viegli - tikai esot.

∞